

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ФЕДОРОВ ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 23906/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

22 липня 2008 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Федоров проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Пеер Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
п. Райт Маруст (R. Maruste),
п. Карел Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. Володимир Буткевич (V. Butkevych),
пані Ренате Ягер (R. Jaeger),
пані Міряна Лазарова-Трайковська (M. Lazarova Trajkovska),
пані Здравка Калайджиева (Z. Kalaydjieva), судді,
та пані Клаудія Вестердік (C. Westerdiek), секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 24 червня 2008 року,
вносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 23906/05), поданою до Суду проти України відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України Кронідом Івановичем Федоровим (далі — заявник) 18 червня 2005 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Юрієм Зайцевим.
3. 7 вересня 2005 року Суд вирішив направити заяву Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1930 році та проживає у м. Жовті Води Дніпропетровської області, Україна.
5. У невизначену дату заявник звернувся до міського суду м. Жовті Води Дніпропетровської області з трьома окремими позовами до свого роботодавця, державного підприємства «Жовтоводське управління будівництва», щодо компенсації заборгованості із заробітної плати та інших виплат.
6. Рішеннями від 13 грудня 2000 року та 31 липня 2001 року суд задовольнив позовні вимоги заявника та присудив йому загалом 4694,11¹ гривень. 12 березня 2002 року суд відмовив у прийнятті третього позову заявника в зв'язку з пропуском строку позовної давності.
7. У 2001 році державною виконавчою службою м. Жовті Води винесено постанову про відкриття виконавчого провадження.
8. Заявник отримав 2142 гривень, решта присудженої до сплати суми залишається несплаченою.
9. 5 жовтня 2004 року наказом Міністерства палива та енергетики України боржника було ліквідовано, а виконавчі документи передано до ліквідаційної комісії.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

¹ Станом на день винесення рішення приблизно 1003,54 євро.

10. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні «Сокур проти України» (Sokur v. Ukraine), № 29439/02, пп. 17–22, рішення від 26 квітня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

I. МЕЖІ СПРАВИ

11. Суд зауважує, що після надіслання заяви Уряду-відповідачеві та у відповідь на зауваження Уряду щодо суті заяви заявник подав скаргу за статтею 13 Конвенції, стверджуючи, що він не мав засобів юридичного захисту щодо тривалого невиконання рішень суду від 13 грудня 2000 року та 31 липня 2001 року.

12. На думку Суду, нова скарга не є уточненням первинної скарги заявника до Суду щодо тривалого невиконання даних рішень. Тому Суд вважає недоцільним зараз розглядати вказані питання окремо в контексті цієї заяви (див. «Пирянік проти України» (Piryaniuk v. Ukraine), № 75788/01, п. 20, рішення від 19 квітня 2005 року).

II. ТРИВАЛЕ НЕВИКОНАННЯ РІШЕНЬ, ВИНЕСЕНИХ НА КОРИСТЬ ЗАЯВНИКА

13. У своєму первинному зверненні заявник скаржився за статтею 17 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу на тривале невиконання рішень від 13 грудня 2000 року та 31 липня 2001 року і на те, що він не мав змоги отримати від державного підприємства заборгованість за рішеннями суду, яка досі йому належить. Пізніше він також скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції.

14. Суд розгляне скаргу заявника щодо тривалого невиконання рішень за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу, які у відповідних частинах передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи ... незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які, на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

A. Щодо прийнятності

15. Сторони не надали будь-яких зауважень щодо прийнятності цієї скарги.

16. Суд зазначає, що скарга заявника на тривале невиконання рішень, про які йдеться, не є явно необґрунтованою у сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Він також зазначає, що вона не є непринятною з будь-яких інших підстав. Таким чином, Суд визнає її прийнятною.

B. Щодо суті

17. У своїх зауваженнях щодо суті справи Уряд стверджував, що не мало місця порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

18. Суд зазначає, що рішення, винесені на користь заявника, залишаються невиконаними упродовж 7 років і 6 місяців та 6 років і 11 місяців відповідно.

19. Суд нагадує, що вже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу в подібних справах (див., серед інших рішень, «Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine), № 18966/02, пп. 39–43 та пп. 53–55, рішення від 29 червня 2004 року, та «Дубенко проти України» (Dubenko v. Ukraine), № 74221/01, пп. 44–47 та пп. 50–51, рішення від 11 січня 2005 року). У даній справі Суд не знаходить підстав відхилитись від своєї прецедентної практики.

20. Таким чином, у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції стосовно тривалого невиконання рішень, винесених на користь заявника, та порушення статті 1 Першого протоколу.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

21. Стаття 41 Конвенції передбачає таке:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

22. В якості відшкодування матеріальної шкоди заявник вимагав виплати заборгованості, належної йому за рішеннями суду. Він також вимагав 1000 євро відшкодування моральної шкоди.

23. Уряд стверджував, що обов'язок виконати рішення, винесені на користь заявника, є безсумнівним. Однак Уряд вважав вимогу щодо відшкодування моральної шкоди надмірною та необґрунтованою.

24. Суд зазначає, що у зв'язку з тим, що рішення, винесені на користь заявника, залишаються невиконаними, Уряд повинен сплатити заявнику несплачену заборгованість. Суд вважає, що заявник мав би зазнати моральної шкоди в результаті встановлених порушень. Таким чином, Суд присуджує заявнику суму, яку він вимагає.

B. Судові витрати

25. Заявник також вимагав 31,852² гривень судових витрат, понесених під час розгляду справи в Суді.

26. Уряд не заперечував проти цієї вимоги.

27. Суд вважає належним присудити заявнику 5 (п'ять) євро відшкодування судових витрат.

C. Пеня

28. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу прийнятною, а решту заяви — непринятною.

2. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення статті 1 Першого протоколу.

4. *Постановляє*, що:

² Близько 5 євро.

(a) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції держава-відповідач має сплатити:

(i) заборгованість, яка належить заявнику до виплати за рішеннями від 13 грудня 2000 року та 31 липня 2001 року;

(ii) 1000 (одна тисяча) євро відшкодування моральної шкоди та 5 (п'ять) євро судових витрат.

Ці суми мають бути конвертовані у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, плюс будь-кий податок, який може бути стягнуто із заявника;

(b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на ці суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 22 липня 2008 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(P. Lorenzen)
Голова